

FANTASIA o REALITAT?

«Només la fantasia es manté sempre jove; el que no ha ocorregut mai, no envelleix mai»

Friedrich Schiller

febrer - desembre 2024

Diputació de Girona
Àrea de Cultura, Noves Tecnologies i Esports
Casa de Cultura Les Bernardes

SUMARI

1. SINTESI.....	5
2. CICLE EXPOSITIU: <i>Fantasia o Realitat?</i>.....	11
3. BLOC EXPOSITIU FEBRER-ABRIL / Passió Geomètrica	15
3.1. Sala Berta Casas, Sala Photo i Sala 29m2: <i>Una geometria lírica</i> , ARTUR AGUILAR ...	16
3.2. Sala L'Església: <i>Vol-Salt</i> , VICENS VACCA	21
3.3 Sala Sant Jordi: <i>L'habitació Colidoscòpica</i> , VÍCTOR PÉREZ PORRO	23
3.4. Sala La Lateral: <i>L'aventura de la geometria quàntica</i> , DAVID SERRA	27
3.5. Sala La Talaia: <i>Del dibuix a l'abstracte</i> , NÚRIA GIBRAT	29
4. BLOC EXPOSITIU MAIG-JULIOL / La pell de les ànimes	31
4.1. Sala Berta Casas: <i>Viatge imaginari II</i> , GOSSETTE LUBONDO	32
4.2. Sala Sala Photo i Sala 29m2: <i>El culte de les ànimes</i> , FETHI SAHRAOUI	34
4.3. Sala L'Església: <i>Parets invisibles: africans a Salt</i> , EDDY KELELE	37
4.4. Sala Sant Jordi i La Lateral: <i>Al llindar del caos</i> , MAURO ANNUNZIATO	39
Sala La Lateral: <i>Lliga Social</i> , ASSOCIACIÓ FOTOGRÀFICA SALT	42
4.5. Sala La Talaia: <i>Dòlmens de l'Empordà</i> , ALBERT COLLADO, NARCÍS ROS, ALBERT ROMANÍ i CRISTINA LUQUE	45
5. BLOC EXPOSITIU SETEMBRE-DESEMBRE / L'atracció de l'abisme.....	47
5.1. Totes les sales: <i>Una crida a la foscor. Cinema, Art i Disseny</i> , H. R. GIGER	48
5.2. Sala La Talaia: <i>Quimera</i> , ROGER VILÀ	52
6. EXPOSICIONS VIRTUALS.....	55

1. SÍNTESI

**«No hi ha res millor que imaginar altres mons
per oblidar el dolor del món en el que vivim»**

Umberto Eco

L'escriptor italià Umberto Eco reivindicava la imaginació com un recurs fonamental de la humanitat per "desconnectar" o "sortir" d'una realitat (la contemporània) que viu convulsa i esverada degut als canvis socials i econòmics constants, la manca de idees i referents, i l'explosió descontrolada (aparentment) de les noves maneres de relacionar-se que es consoliden a través de les tecnologies de caràcter social. Aquest garbuix produeix i produirà canvis profunds en la població i la manera com ens relacionem, obtenim informació (contrastada o no) o com la manipulació de la població serà un element clau de control del que ja es coneix com a "tecnocapitalisme". De fet, Orwell ja va advertir al seu llibre *1984* que "no hi hauria riures; no hi hauria art; ni literatura ni ciència; només hi hauria ambició de poder, cada dia d'una manera més subtil". La desaparició de les humanitats dels currículums escolars és només una conseqüència més del que ens espera si perdem allò que ens fa humans: la capacitat d'emocionar-nos i la llibertat d'expressar-nos. Per això, ara més que mai, la cultura -i l'art en particular- esdevenen més importants i irrenunciables.

L'espai de cultura contemporània de Les Bernardes, ha estat atent -i ho continua estant- als canvis que es produeixen al nostre entorn i, fins avui, ha intentat presentar exposicions que van més enllà del simple gaudi estètic buscant missatges i discursos de caràcter més crític i reflexiu, tal i com defineix el projecte cultural BECC 2023. Paral·lelament, la celebració del quaranta aniversari del centre ha estat valuósíssim no tant per generar una mirada melancòlica cap al passat sinó per impulsar-nos amb fonaments més contundents cap al futur. Els nostres objectius pels cicles expositius del 2024

posen l'èmfasi en la reflexió, la inclusió i el pensament crític, sense obviar les emocions, els sentiments i el concepte de bellesa que pot produir l'art i, per tant, les diferents expressions culturals en general. Sempre sense perdre la nostra identitat i idiosincràsia que s'ha anat creant al llarg del temps degut a la nostra ubicació i a l'entorn social que ens envolta. Així doncs, la visió des de la perifèria, des dels marges i, en gran mesura, també a la llibertat que això ens ha donat, han estat algunes de les raons que han fet de Les Bernardes un centre clau i més necessari que mai a comarques gironines.

Aquest 2024 serà un any de canvis pel centre. Canvis importants que poden permetre'ns continuar amb la nostra tasca, impulsar-la i afavorir-la. Tenim les idees, tenim la capacitat i disposem de la motivació i la il·lusió per afrontar-ho amb garanties. I, sobretot, creiem que els tres cicles expositius que es recullen sota el nom de *Fantasia o Realitat?* seguiran fidelment les entranyables paraules del professor John Keating, interpretat magistralment per l'actor Robin Williams, al film de culte *El club dels poetes morts*, del que enguany es celebra el seu trenta-cinc aniversari:

“No oblideu que malgrat tot el que us diguin, les paraules i les idees poden canviar el món [...]. Els hi explicaré un secret: no llegim i escrivim poesia perquè és bonica. Llegim i escrivim poesia perquè pertanyem a la raça humana; i la raça humana és plena de passió. La medicina, el dret, el comerç, l'enginyeria són carreres nobles i necessàries per dignificar la vida humana. Però la poesia, la bellesa, el romanticisme i l'amor són les coses que ens mantenen vius”.

I són les mateixes coses les que mantenen encesa la flama de Les Bernardes quan ja han passat més de quaranta anys de la seva fundació. Perquè la poesia, la bellesa, el romanticisme, l'art i l'amor són les coses que també ens mantenen vius.

Robert Fàbregas i Ripoll

Gener de 2024

PASSIÓ GEOMÈTRICA

Del 2 de febrer al 27 d'abril de 2024.

Inauguració 2 de febrer de 2024 a les 20h.

«Si aprens a alinear la geometria física amb la geometria còsmica, conèixer la realitat de l'existència es convertirà en un fenomen natural dins de tu mateix»

Sadhguru Jaggi Vasudev

La geometria no es limita a les matemàtiques i està profundament immersa en les diferents expressions artístiques i formes de l'art. La simetria, les proporcions i la mateixa geometria, són elements presents i imprescindibles en l'art. Els artistes - conscient o inconscientment- s'han recolzat en les matemàtiques per expressar la seva visió de la realitat a través del llenguatge de l'art. La Divina Proporció o Secció Àurea és la proporció geomètrica per antonomàsia i s'ha interpretat històricament com la "llei universal de l'harmonia" en l'art i en la Natura. Precisament, en la Natura abunda la geometria: les formes cilíndriques dels vegetals, els esquemes hexagonals dels ruscs de les abelles, així com els triangles o els quadrats. I en el món de l'art, les obres que no semblen geomètriques o tendeixen a ser-ho massa no poden evitar ser presoneres de la geometria. En definitiva, de la fusta mesurada i tallada que les emmarca.

- Sala Berta Casas, Sala Photo i Sala 29m2: *Artur Aguilar*. **Una geometria lírica.**
- Sala L'Església: *Vicens Vacca*. **Vol-Salt.**
- Sala Sant Jordi: *Víctor Pérez Porro*. **L'habitació Colidoscòpica.**
- Sala La Lateral: *David Serra*. **L'aventura de la geometria quàntica.**
- Sala La Talaia: *Núria Gibrat*. **Del dibuix a l'abstracte.**

LA PELL DE LES ÀNIMES

Del 10 de maig al 27 de juliol de 2024.

Inauguració 10 de maig a les 20h.

*Exposició i inauguració a Sala Lateral de l'Agrupació Fotogràfica Salt, Lliga social 2022-2023, del 12 al 27 de juliol de 2024.

«Les arrugues de la pell són aquella cosa indescriptible que prové de l'ànima»

Simone de Beauvoir

Existeixen tantes pells com ànimes a l'univers: animals, vegetals, minerals o líquides. La mar, les pedres, els arbres, els insectes i, fins i tot, els núvols i el vent, tenen una fina capa de pell que protegeix l'univers particular i insòlit del seu contingut. En el cas humà, els teixits i l'estructura de la pell s'han d'entendre com una via per desxifrar i conèixer el cos i el ser que l'habita. La pell és inseparable de la identitat personal i social perquè l'habitem. És el continent on emmagatzemem les nostres sensacions, els valors i les qualitats estètiques i simbòliques. Així doncs, la pell és una font de narracions i discursos a partir dels quals conformem la nostra imatge. Encarna la identitat, recull la biografia de la vida i mostra els solcs deixats pel pas del temps. També podem observar a la pell la nostra relació ambiental, les malalties, les cicatrius o la psique. La història del ser humà es diposita a la memòria, però també a la pell. Una pell que els artistes utilitzen com una expressió no simplement estètica, sinó com un mitjà per transmetre un missatge, unes idees i unes experiències que ignorem que es custodien en les fines capes de totes les pells de l'univers.

- Sala Berta Casas: *Gossette Lubondo*. **Viatge imaginari II.**
- Sala Sala Photo i Sala 29m2: *Fethi Sahraoui*. **El culte de les ànimes.**
- Sala L'Església: *Eddy Kelele*. **Parets invisibles: africans a Salt.**
- Sala Sant Jordi i La Lateral: *Mauro Annunziato*. **Al llindar del caos.**
- *Sala La Lateral: *Associació Fotogràfica Salt*. **Lliga Social.**
- Sala La Talaia: *Albert Collado, Narcís Ros, Albert Romaní i Cristina Luque*. **Dòlmens de l'Empordà.**

L'ATRACCIÓ DE L'ABISME

Del 13 de setembre al 21 de desembre de 2024.

Inauguració 13 de setembre a les 20h.

«Els meus malsons i obsessions em van portar a crear un món que no trobava
allà fora»

Hans Rudolf Giger

Tot i que no hi ha època sense fantasmes, cadascuna de les èpoques en té els seus característics. Com la resta dels éssers vius, o xucladors de vida, també els fantasmes *evolucionen*. H. R. Giger és el nigromant que des de fa quaranta anys conjura amb major eficàcia aquesta caterva d'espectres que no són, i en qui tremolosament ens recolzem per ser els més pròpiament nostres, els que temen i obsessivament necessitem. Totes les quimeres i tots els monstres són combinacions d'elements que en l'esfera de la normalitat -com més va, més reduïda i assetjada- mai no es presenten espontàniament plegats. Aquests éssers que no són pertanyen a l'art combinatòria o, si es prefereix, a una forma extrema i perversa de la cocteleria. En aquest gènere, Giger agita el got barrejador amb habilitat inigualable: els productes inestables de la seva imaginació o de la seva intuïció són sempre mortalment eficaços.

Fernando Savater

- Totes les sales: H. R. Giger. **Una crida a la foscor. Cinema, Art i Disseny.**
- Sala La Talaia: Roger Vilà. **Quimera.**

2. CICLE EXPOSITIU: *FANTASIA* o *REALITAT*?

«La imaginació és l'única arma en la guerra contra la realitat»

Lewis Carrol

El llenguatge. Els orígens de la fantasia.

Davant els fenòmens naturals aclaparadors, als nostres ancestres els calia explicar l'origen del món i de les coses: Perquè som aquí? Com van ser creats el món i els éssers humans? La paraula va ser l'instrument que els va permetre explicar la realitat ja que la parla humana va més enllà de la transmissió simple d'un missatge. El llenguatge permet construir a la ment idees de la realitat, a partir de la percepció que tenim del món a través dels sentits. I és així com algunes paraules convoquen imatges personals i úniques, d'acord amb les nostres emocions i experiències. Es pot afirmar aleshores que el que està fora de nosaltres és allò real que es pot tocar, veure, percebre sensorialment, mentre que la realitat és el que es construeix en la ment que pensa.

Per donar resposta de com va succeir la creació del món i dels éssers humans, la imaginació i potser dels somnis, van començar oferint una explicació màgica a aquest tipus de preguntes que aclaparaven les primeres comunitats en entorns profundament difícils.

Llavors amb el llenguatge incipient van néixer els mites de creació, amb imatges que van transcendir de generació en generació a través de les paraules convertides en símbols abstractes que permetien la comunicació de les idees. La comunicació humana combina paraules, construeix representacions, els dona diferents significats segons el context, comunica idees, és intervinguda per l'emoció, té la riquesa de la diversitat de llengües, i és capaç de transformar-se constantment.

Per aquest motiu, tots els pobles han generat al llarg de la seva pròpia història explicacions sobre la creació del món que s'han anat transformant en contes populars, folklòrics, d'éssers màgics o sobre deïtats, tradicionals o relats meravellosos, que narren històries succeïdes als éssers humans. Tots ells són senzillament i planerament el resultat de la confluència d'innombrables creacions de la humanitat al llarg dels segles i de l'evolució de diferents cultures.

Realitat *versus* Fantasia.

«Al món real ens passen coses que s'assemblen a la ficció. I si la ficció resulta real, aleshores potser hem de reconsiderar la nostra definició de realitat...»

Paul Auster

Els éssers humans experimentem la realitat a través de cinc sentits: vista, tacte, olfacte, oïda i gust. La comprensió del món extern es desenvolupa no només a partir de la informació recopilada a través dels òrgans sensorials, sinó també a través de fets i teories sobre la manera com funcionen les coses al món.

La fantasia és una cosa que produeix la imaginació, mentre que la realitat és una cosa que existeix independentment de la ment. La comprensió de la realitat d'una persona es veu afectada per les lleis de la física, les interaccions socials, l'economia, la política i les ciències.

D'altra banda, la fantasia no es veu limitada pels fets i les teories sobre com funcionen les coses, sinó per la imaginació d'un individu. Considerem que alguna cosa és una fantasia si està en conflicte amb els fets acceptats sobre la realitat. Una altra font nodridora de la fantasia també es relaciona amb

esdeveniments que tenen lloc en obres creades a través de la imaginació dels altres, com ara programes de televisió, literatura, escultura, entre un llarg etcètera.

«La relació que manté el filòsof amb la realitat de l'existència és la que l'home sensible a l'art manté amb la realitat del somni; la contempla amb minuciositat i amb gust: doncs d'aquestes imatges en treu ell la interpretació de la vida, mitjançant aquests successos s'exercita per a la vida.»

Friedrich Wilhelm Nietzsche

La paraula fantasia ve del grec "phantasia", que vol dir: *facultat mental per imaginar-se coses inexistents i el procés mitjançant el qual es reproduïxen amb imatges els objectes de l'entorn*. La fantasia recull el seu material de la

realitat interna i externa, amb la qual es concep una realitat diferent, revertint-la o reformant-la.

La fantasia compleix una funció imprescindible a les nostres vides, no només perquè serveix com a vàlvula d'escapament a la realitat existencial (ens trobem en una societat asfixiant), sinó també perquè és la força impulsora que permet rectificar la realitat insatisfactòria i produeix els desitjos inconclusos per mitjà dels somnis. Per aquest motiu, la fantasia, com el pensament, és un dels processos

cognoscitius superiors que ens diferencien de l'activitat instintiva dels animals irracionals.

«La realitat no és només com es percep a la superfície, també té una dimensió màgica i, si a un li sembla, és legítim exagerar-la i posar-li color perquè el trànsit per aquesta vida no resulti tan avorrit.»

La fantasia és tan important per construir una taula com per escriure un llibre, ja que tots dos requereixen ser planificats d'antuvi, per tal d'obtenir el mateix resultat que es va concebre per mitjà de la imaginació; un aspecte que és indispensable en el treball artístic, científic, literari, musical i en totes les activitats en què intervé la capacitat creativa.

La fantasia, és un do que han de cultivar els individus, ja que sense ella seria més difícil reformar o transformar la realitat insatisfactòria i assolir un desenvolupament humanístic i tecnològic en profit de la col·lectivitat. La fantasia forma part del nostre cervell des de l'instant en què la fem servir com a mecanisme de supervivència, per descobrir la nostra situació existencial, contemplar el món des d'altres perspectives, estimular les nostres possibilitats creatives i satisfer els desitjos no complerts. En concret, com va assenyalar J. R. Tolkien: «*La fantasia és, com moltes altres coses, un dret legítim de tot ésser humà*», ja que a través d'ella es troba una completa llibertat i satisfacció.

3. PASSIÓ GEOMÈTRICA

(Bloc expositiu Febrer - Abril)

Del 2 de febrer al 27 d'abril de 2024.

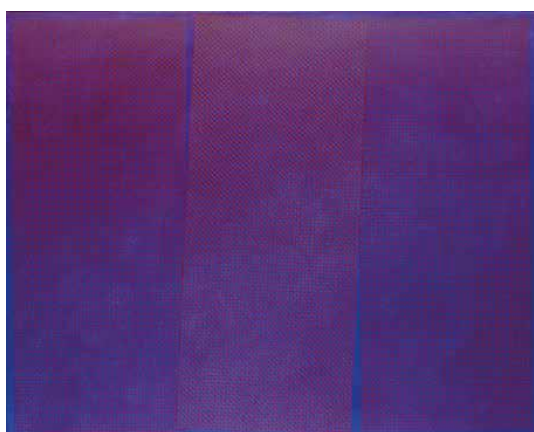
Inauguració 2 de febrer de 2024 a les 20h.

3.1. Sala Berta Casas, Sala Photo, Sala 29m2

UNA GEOMETRIA LÍRICA

El pintor Artur Aguilar troba la geometria euclidiana en la natura, l'equilibri que hi ha a l'interior de la natura a partir de la secció àuria. Però aquest no és un fet estàtic en la natura, sinó també dinàmic, com ho mostra el moviment d'un falcó que vola en sentit descendent fent un espiral logarítmica. Ha posat l'espai pictòric al servei de les regles matemàtiques que regeixen la naturalesa i la secció àuria o nombre d'or que el Renaixement vincula a la idea de proporció i bellesa perfectes. Combina l'esperit constructiu de l'espai amb la vibració òptica del color que dona calidesa i emoció a aquestes sèries modulars i minimalistes.

Al mateix temps, és un artista que mai no abandona la llei clàssica del nombre d'or, aquella que donà fama al matemàtic Luca Paccioli amb la seva

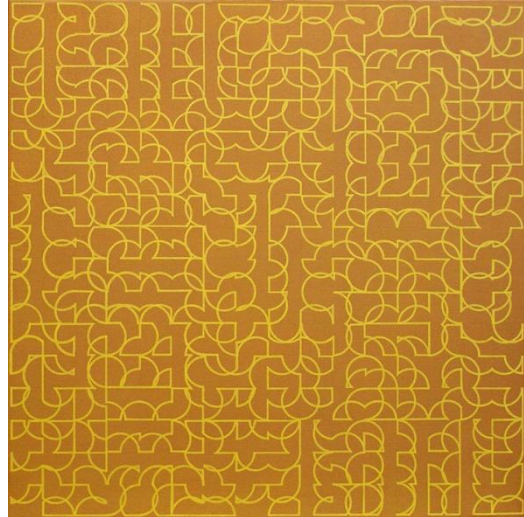

obra més influent, *De Divina Proportione* (1496-98), escrita a Milà i que s'ocupa dels polígons i la perspectiva en els pintors del *Quattrocento*, de les idees de Vitruvi en l'arquitectura i dels poliedres regulars o platònics que il·lustrà Leonardo da Vinci.

Artur Aguilar cursà estudis de Belles Arts a Barcelona, però molt aviat descobrí l'avantguarda a París. Fascinat pel contrast simultani de colors en l'obra de Robert i Sonia Delaunay abandonà els acadèmics bodegons per endinsar-se en models rupturistes de la història de l'art encaminats a posar la geometria en un camí de l'avantguarda: Kasimir Malévitx, Joseph Albers, Serge Poliakoff i artistes espanyols més propers a la nostra cultura com l'Equipo 57 i Pablo Palazuelo. Artur Aguilar abraça, doncs, una modernitat geomètrica que s'allunya dels moviments europeus geomètrics que s'iniciaren amb la radicalitat del pensament abstracte i racional de Piet Mondrian: *De Stijl* (1917), *Cercle et Carré* (1929-1930) o *Abstraction-Création* (1932-1936).

A finals dels anys 80, la crítica d'art Maria Lluïsa Borràs el va relacionar amb el moviment argentí Madí, una tendència que arrenca a mitjan dels anys quaranta del segle XX. Però diríem que el seu recorregut s'apropa més a un minimalisme modular clàssic, adaptat a una subjectivitat en l'ús del color que li permet dotar els seus quadres d'una vibració intensa, d'una lluminositat neta i d'una harmonia que amb la repetició de línies, corbes, punts, reixats o transparències basteix una qualitat única que distingeix les seves retícules de la geometria freda que sura en les abstraccions geomètriques més pures.

Per aquest motiu, el color és vibràtil, contingut, mesurat, en tensió constant, perquè així no cau mai en el moviment de l'art cinètic, una gran temptació. No és estrany que a l'inici dels anys 80 la galeria Denise Renée de París s'interessés per la seva pintura i el prengué com un dels seus artistes.

Si el comparem amb els artistes del minimalisme ortodox, com Sol Lewitt, Ad Reinhardt amb els seus monocroms o amb post-minimalistes com Robert Mangold o Agnes Martin, Artur Aguilar és menys fred, aparentment menys calculador, menys enginyer o arquitecte que aquests constructors del quadre. Amb els anys ha anat depurant el quadre, prenent la distància justa entre l'autor i l'objecte, entre la seva subjectivitat i l'objectivitat de l'espai pictòric.

Les obres d'Artur Aguilar parlen des del silenci de l'espai, estructurat en rectes i corbes, a partir de la geometria euclidiana clàssica, basada en la secció àuria. La proporció matemàtica és indispensable per conservar l'harmonia interior de l'obra i fer visible l'equilibri de la superfície. Manté la tensió dels espais interiors de l'obra i li atorga una autonomia absoluta ja que el quadre només es representa a ell mateix en una mena d'exhibicionisme ontològic que només permet la geometria des del seu càlcul i objectivitat.

De la seva trajectòria inicial destaquen les obres de la sèrie *Obres Irregulars* dels anys 80 i la sèrie dels *Encastats* dels anys 90, que li permet una combinatòria de formes irregulars que pot desplegar a l'espai en diferents

combinacions. Corbes buides o plenes, rectes que s'entrecreuen en reixats o que cauen en pluja de ratllats configuren la dinàmica de la seva obra.

En aquesta ocasió hem volgut referir-nos a les sèries més noves dels darrers quatre anys. Sèries com *Brush Strokes*, com *Square dots*, *Waves* or *Moved Stripes*, parteixen igualment de la secció àuria, divideixen en dos espais la intenció pictòrica –també en el dibuix– i juguen amb la repetició de la pinzellada, la vibració del color, el desplaçament de formes i la transparència en una gama de colors cada cop més suaus, tendres, propers als colors pastel. No és un pintor geomètric de registre fred; al contrari, exhibeix un cromatisme líric i vibràtil.

El seu pensament sobre l'espai i el color és cada cop més despulrat i desmaterialitzat, mostra sense pudor les regles i els càlculs matemàtics de base, però ens enganya visualment amb desplaçaments subtils i degradats de color en transparència.

El desenvolupament del seu treball en sèries ha afavorit la creació d'algun treball en format de llibre, com és el que va fer per a la seva galeria de Last Supper de Londres: *Seven numbers from the Arcs 64H series* (2017), basat en la progressió matemàtica de Fibonacci un exemple de corba dinàmica d'una regla matemàtica: 1,1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, etc.

Una de les obres més últimes que es presenten aquí és l' *Espiral blanca* (2023). L'obra uneix en vertical dues teles relacionades segons la secció àuria i

després la divideix seguint també el nombre d'or en horitzontal creant quatre plans. A la tela gran, composta a la part de baix, hi ha un quadrat i a la part de dalt un rectangle. A la tela estreta, és a la inversa, un quadrat a dalt i un rectangle a baix. Així, doncs, l'obra disposa de quatre formes tractades amb ratlles roses, més amples, i verdes, més estretes. Mou el quadrat de baix de la tela ample i el quadrat de dalt de la tela estreta, donant-li moviment al conjunt. Després, una espiral logarítmica abraça les quatre formes, quedant visible en algunes parts

del seu recorregut i en altres oculta. Un cop més, l'artista defuig els colors complementaris en favor de colors harmònics. És una obra de síntesi, que mostra la potència de la geometria auràtica quan combina les rectes cromàtiques amb una gran corba sobre plaques desplaçades.

L'obra d'Artur Aguilar és en constant evolució i no ens defrauda mai perquè cada moviment és més sintètic i més potent, més perfecte i més intens, capaç de desplegar una estètica que abraçada les regles de la natura i de l'univers.

Pilar Parcerisas

Artur Aguilar (Barcelona, 1946)

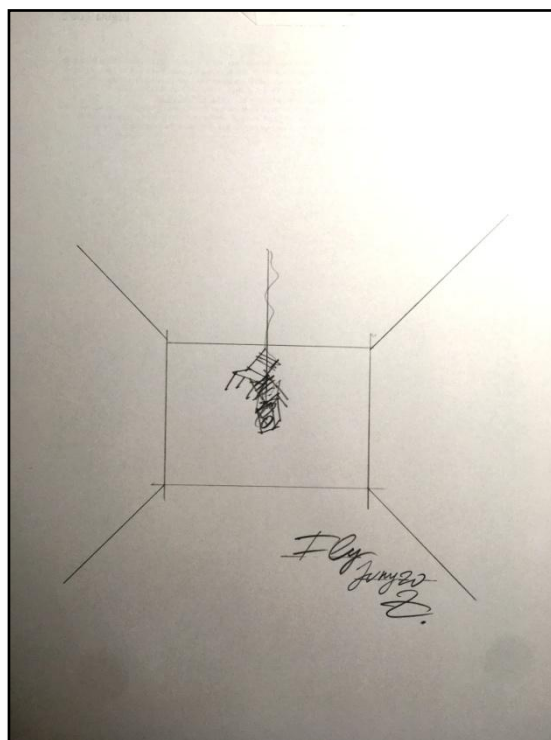
Llicenciat en Arquitectura tècnica i Belles Arts, ha consagrat la seva trajectòria artística a l'art geomètric. Des del seu primer viatge a París el 1975 s'interessa per l'abstracció geomètrica. A mitjan dels anys 80 la galeria Denise René de París representa obra seva. Ha posat l'espai pictòric al servei de les regles matemàtiques que regeixen la naturalesa i la secció àuria o nombre d'or que el Renaixement vincula a la idea de proporció i bellesa perfectes. Combina l'esperit constructiu de l'espai amb la vibració òptica del color que dona calidesa i emoció a aquestes sèries modulars. Des de l'any 2007 resideix entre Barcelona i Londres, ciutat en la que exposa a The Last Supper Gallery (2017 i 2018). Ha participat a diverses retrospectives històriques com *Arte geométrico en España, 1957-1989* al Centro Cultural de la Villa de Madrid (1989); *Estructura y concepto. Arte geométrico español* (1992-1994), itinerant per Àustria, Eslovènia i República Txeca; *Arte Madí*, al Museo Reina Sofía (1997), *60 anys de geometria* al Museu de la Universitat d'Alacant (2015), *Poètica de la geometria pura*, Fundació Vallpalou, Lleida; *Somni de línies. L'eclosió geomètrica. Espanya, 1954-1985*, Sala Menador, Castelló de la Plana (2022). La seva obra és a col·leccions com Ars Citerior, València; Ibercaja, Saragossa; Fundació Vila Casas, Barcelona; i Museu d'Art Jaume Morera de Lleida, entre altres.

3.2. Sala L'Església

VOL-SALT (1997-2009-2022-2023)

FLY és una peça acústica que emet una sèrie de frases en forma de sentència i de manera continuada en les quals es diu si els blancs o els negres volen o no volen als blancs o als negres en totes les seves possibilitats combinatòries. En català, VOL, vol dir voler o volar.

Així que quan vaig adonar-me que podia fer servir VOL per descriure la voluntat o el desig de voler alguna cosa i també el fet de volar, vaig enregistrar amb la meua veu totes les possibilitats combinatòries i les vaig reproduir en un sistema acústic que encadenava de forma aleatòria les sentències. Al cap d'una estona d'escoltar-ho, no quedava clar si els blancs o els negres volien o volaven, provocant desconcert tant en el fet de voler i el de volar. La peça s'ha mostrat cinc vegades, dues en un format per a ordinador, i es podia escoltar mitjançant auriculars; dues amb altaveu autònom, i una en versió anglesa (FLY) a Londres.

Vicens Vacca (Granollers, 1954)

És fill del músic de jazz Vicenç Vacca i Roca. De família sempre vinculada i relacionada amb el món i amb un entorn plenament literari i intel·lectual, on han estat figures claus Eugeni Xammar, Josep Pla o Carles Sindreu. Els seus primers contactes artístics va arribar a la dècada dels 80

quan participa en algunes accions artístiques en l' àmbit de l' art conceptual. Des de les seves primeres peces sonores, allà a la dècada dels 90's, planteja el so com un element essencial i no suplementari, tractat com un element corpori amb qualitats plàstiques, materialitzant l'espai d' acció com un objecte escultòric. Ha col·laborat amb artistes com Pep Agut, Jordi Benito, Pep Duran, Carlos Pazos, i Javier Peñafiel, i amb comissaris com Manel Clot.

<https://vacca.cc/>

3.3. Sala Sant Jordi

L'HABITACIÓ CALIDOSCÒPICA

*La geometria és capaç de representar les lleis de l'univers,
el camí està en la cerca de la geometria en l'interior de la natura.*

Victor Vasarely

El projecte que presenta **Víctor Pérez-Porro** (Barcelona, 1960) se centra en una reflexió constant sobre els components bàsics de la pintura: forma i color. Aquesta cerca, de tota manera, està sempre determinada per la seva realitat més propera i l'estètica hi assoleix un absolut protagonisme.

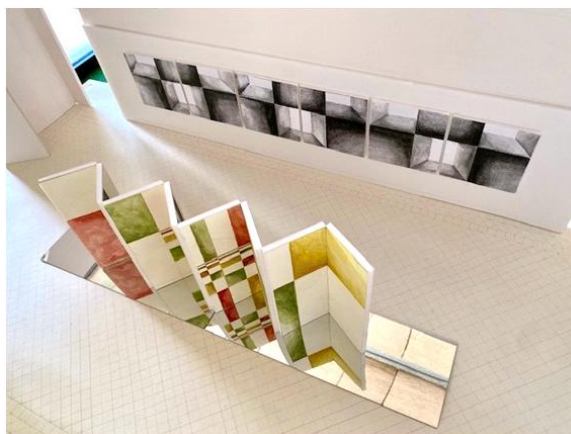
Per entendre i endinsar-nos en el treball de l'artista, cal parlar dels diferents periples vitals que l'han portat fins a la seva obra més recent. El primer i més important es va produir a mitjans dels anys vuitanta, quan Pérez-Porro es trasllada a Nova York. Allà començarà a treballar exclusivament amb la més absoluta realitat, en la creació d'artificis quasi renaixentistes, sota la tècnica del *trompe-l'oeil*. Aquest procediment, aplicat al disseny arquitectònic, va tenir molta demanda durant aquells anys, fet que el va convertir en un dels creadors més rellevants dins el món del disseny d'interiors, bo i col·laborant amb prestigiosos arquitectes i dissenyadors d'àmbit internacional. Seria la primera vegada on l'artista començaria a enganyar a l'ull humà, un fet que mai més abandonarà.

A mitjans dels anys noranta, tindrà lloc un segon periple, que va comportar un primer moment de transició, un cert allunyament del treball basat en la realitat, per endinsar-se en la cerca d'un llenguatge molt més personal. Aquesta ruptura va ser fruit d'una beca a la Reial Acadèmia d'Espanya de Roma. A la ciutat italiana, i observant les obres dels gran mestres de la història de l'art, Pérez-Porro va comprovar que el *trompe-l'oeil* només funcionava en un espai concret i a escala natural, ara l'artista necessitava expressar-se buscant altres mitjans i suports, i serà en aquest moment on allò real perd intensitat i el color i la forma prendran un veritable protagonisme. Les formes arquitectòniques i una certa perspectiva encara seran visibles però s'aniran

transformant poc a poc en imatges abstractes, on aniran prenent importància la línia i la textura.

En aquest sentit, l'estada a Itàlia va ser un punt d'inflexió per a iniciar, probablement, una de les etapes més fructíferes i interessants de l'artista: la immersió en la geometria abstracta. Un treball on Pérez-Porro estarà en constant evolució i no deixarà mai de mirar al passat i als seus orígens.

Per tant, coneixent aquests recorreguts vitals i les seves conseqüències, podem veure i entendre aquesta evolució en l'obra de Pérez-Porro, on en cap cas ha deixat de banda la seva passió per l'arquitectura –herència de la seva

etapa nord-americana–, i on aquests orificis, reproduïts de manera compulsiva i que poden semblar, en ocasions, finestres –on s'alterna el buit i el ple– juguen amb l'espai i la dimensió. Estructures geomètriques i policromades que ens interpel·len i que, com afirma l'artista, pretenen impactar visualment a qui les mira.

Una abstracció geomètrica sempre treballada des de la proporció àuria, on els costats conflueixen vers el centre de la composició, sense la necessitat d'utilitzar la perspectiva, i on l'efecte òptic –de la mateixa manera que el *trompe-l'oeil*– crea la perspectiva fictícia, seguint sempre aquesta fixació per manipular l'ull humà.

Roberta Bosco, periodista i crítica d'art italiana, va escriure: “Victor Pérez-Porro treballa una abstracció geomètrica que no pot ser reconduïda als cànons tradicionals d'aquesta tendència, perquè inclou la memòria del singular realisme màgic dels seus inicis i unes picades d'ullet a l'Op Art (art òptic), a més d'una gran capacitat creativa”.¹ Trobo molt encertada aquesta cita, ja que el treball abstracte del pintor té un rerefons realista, basat en certa manera en l'arquitectura i una mirada cap als seus inicis que com ja he dit mai deixa de banda.

Precisament, i Bosco en parla, en algunes ocasions s'ha relacionat l'obra de l'artista amb l'Op Art, un estil purament geomètric on l'ull humà –per tant, el públic–, ha

¹Bosco, Roberta (2012). “Alquímia de la pintura”. A: *Victor Pérez-Porro. Els colors de Berlín van fer formes al meu cap*. Barcelona: Fundació Vila Casas, 2012.

de participar activament davant de l'obra i esdevé l'únic i veritable creador d'aquesta, fet que coincideix amb les obres de Pérez-Porro.

Aquesta interacció directa amb l'obra és precisament la finalitat de l'exposició que l'artista presenta a Bernardes, una proposta amb un fort component d'instal·lació, on l'obra es desplega per tot l'espai i que ha estat pensada exclusivament per a aquesta sala. Es tracta d'un procés experimental, on l'objectiu és que el públic s'endinsi en una habitació on tot canvia i res és estàtic. Com si miréssim per un calidoscopi, a mesura que s'avança per la sala, el joc de llums, reflexos i colors varien, i el mateix públic crea la seva pròpia experiència.

Les obres sobre paper a les parets, penjades en diferents nivells bo i creant un compàs intencionat, es complementen perfectament amb l'autèntic protagonista: un *biombo* de fusta de grans dimensions situat al bell mig de la sala, que marca el ritme per l'espai transitable i que sens dubte és una picada d'ullet a l'obra més primerenca de l'artista, on l'espai arquitectònic era el suport per les seves obres. Les composicions abstractes, treballades sempre des de la proporció àuria, es doblen en parets i paravent, i hi podem trobar una evolució que ens porta de l'esclat del color, a la presència impactant del blanc i negre. El fet de transitar per l'espai –o, millor dit, l'habitació– ens convida a un joc de contraposicions que no només veiem en el cromatisme, sinó també en els suports. La lleugeresa del paper de les obres que gairebé floten a les parets, amb la rigidesa de la fusta del paravent. Una alternança fortament marcada que fa que es produeixi un impacte visual en qui mira, tot creant un joc de tensions on el contenidor i el contingut s'uneixen per crear una experiència quasi sensorial. Finalment, l'efecte d'un mirall a terra, sota l'estructura de fusta, reforça encara més aquesta sensació immersiva de la instal·lació i ajuda el públic a perdre's per aquesta habitació calidoscòpica. Una habitació que cadascú se la pot fer seva, bé com a refugi, bé per gaudir del pur plaer estètic, o bé com a punt de trobada amb altres persones, on cadascuna d'elles aportarà la seva història personal.

Finalment, l'exposició també vol ser un homenatge i una defensa de l'art geomètric català. Una reivindicació d'estil, en un moment en què cal fer-lo visible, i donar a conèixer la gran quantitat d'artistes catalans que, com Víctor Pérez-Porro, fan de l'abstracció geomètrica la seva pròpia identitat.

Isaac Candelario

Víctor Pérez-Porro (1960, Barcelona)

Actualment viu i treballa a Camallera (Girona).

1978-79. Estudis d'Arquitectura, ETSAB Universitat de Barcelona.

1980-81. Acadèmia de pintura, Leonardo da Vinci Art School, Barcelona.

1982-83. Introducció al llenguatge audiovisual, Institut del Teatre, Barcelona.

1983-85. Assistent de Lucrecia Moroni, Moca Desing Ltd. Decorative Painting and "Trompe L'oeil". Nova York. U.S.A.

1985-86. Graduat per L'"Institute Superieur de Peinture Van der Kelen-Logelain", Brussel·les, Bèlgica.

1987. Curs de pintura escènica en Lester Polakoff Studio. Nova York, U.S.A. Cursos: Tècnica de pintura al Fresc, Estuc marmoritzat, al "Centro Europeo di Formazione degli Artigiani per la Conservazione del Patrimonio Architettonico", Venècia, Itàlia.

1988. Taller Internacional de Restauració Urbana. Turí, Itàlia.

1994-95. Beca a l'Acadèmia Espanyola de Roma, Especialitat pintura. Roma, Itàlia.

<https://victorperezporro.com/>

3.4. Sala La Lateral

L'AVENTURA DE LA GEOMETRIA QUÀNTICA

La pintura d'en David Serra s'arrela profundament en una voluntat expressionista que projecta, no només determinats sentiments i estats d'ànim, sinó una particular mirada sobre l'existència. En la seva pintura crea ambients que modela amb pinzellades

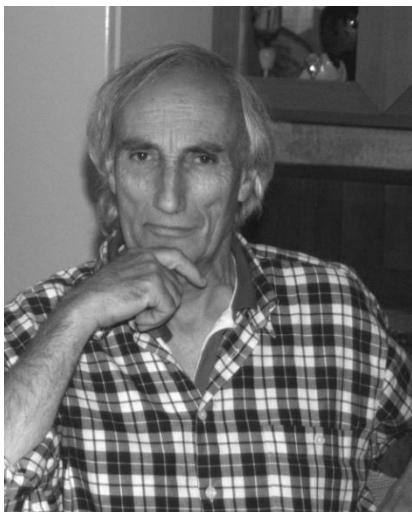

soltes i potents -amb la irrupció d'esquitxos i taques- amb un dinamisme vital i amb un marcat colorisme, però també amb moments de blanc, negre i grisos.

La llibertat expressiva constitueix una constant presència en les seves obres, que l'artista converteix en l'eina per reflexionar sobre qüestions de caràcter inefable. De l'obra d'en David Serra, en el seu conjunt, podem dir que constitueix una reflexió esclatant a l'entorn de la vida i de la complexitat del que ens envolta.

L'abstracció es va imposar en el llenguatge pictòric de l'artista a partir del 2009, encara que havia fet la seva aparició ja en el 2002. En les obres més recents (2023), centrades en la geometria quàntica, es manté aquesta dinàmica. Les pinzellades soltes i amples despleguen l'esclat cromàtic i formal d'un discurs de sinuositats que formen variacions de geometries irregulars. D'aquest intens joc creatiu va emergint l'energia i la passió de l'artista. De vegades, també, s'imposa una meditada contenció, i el blanc i el negre dominen algunes de les teles. De la geometria quàntica l'artista ha après que la matèria no és contínua (com l'univers), i que, lluny de la idealització platònica, està sotmesa a la *tetra-dimensionalitat*. Així desenvolupa diverses variables geomètriques en les quals l'amplada, l'altura i la profunditat (les tres dimensions espacials) són sacsejades per la dimensió temporal, en l'àmbit d'un univers en transformació, dúctil i canviant.

Miquel Bardagil

David Serra Alberch (Girona, 1947)

Vaig néixer a Girona, però de seguida els meus pares i jo ens vam traslladar a un poblet del Pirineu on el meu pare exercia de metge. No vull deixar de dir, però, que tota la meva família materna eren gironins. El meu besavi va ser director de la fàbrica tèxtil Coma Cros i el meu avi va fundar una foneria on construïa tot tipus de maquinària, inclús motors per a vaixells, es deia: Talleres de construcción y fundición, Salvador Alberch.

Al llarg de la meva infància, vaig viure en molts llocs diferents, però sempre patint llargues i doloroses malalties. Als 16 anys vaig guanyar un primer premi de pintura ràpida en un dels concursos més importants de Catalunya: El mercat del Ram, de la ciutat de Vic. També em vaig matricular a l'acadèmia Sant Jordi de Belles Arts, però no vaig poder anar-hi gaire temps, ja que treballava en una fàbrica que feien mobiliari barroc al carrer major de Sarrià de Barcelona. Vaig viure bastant temps a la Patagònia argentina, a San Martín de los Andes, on gràcies a l'esquí vaig poder subsistir i pintar. Allà vaig conèixer un artista austríac, Gunter Blaas, el qual va guanyar una biennial de Sao Paulo. A principis dels anys 90, vaig tenir la fortuna, fortuna que vaig compartir amb la meva companya Anna, de poder viure en una caseta de conte de fades molt a prop del cràter del volcà Poàs, a Costa Rica. Allà hi vam viure dos anys, i vaig pintar els colors ardents que els crepuscles ràpids del tròpic decoren el final de tots els dies. També la vivència dels terratrèmols, que amb les seves sacsejades t'estimulaven totes les artèries, van ser unes experiències inoblidables. Després vaig conèixer Miami i Nova York abans de retornar al vell continent. L'impacte d'aquestes dues ciutats, sobretot la de Nova York, va ser tan gran, que novament hi vaig retornar el 1995, però no sense fer abans una petita estada novament a prop del nostre volcà Poàs.

La meua vida a EUA amb l'Anna va durar 8 anys, i van ser molt apassionats i molt viatjats: Nou Mèxic, Utah, Colorado, el Gran Canyó, Kansas, Arkansas, Arizona, Pensilvània, Nova York, etc. A Miami van ser quatre anys i mig, i hi vaig conèixer molts artistes sud-americans, amb els quals vaig poder contrastar experiències i també aprendre moltes coses. Deixar aquell paradís per tornar cap a casa, al vell continent, per a mi va ser molt difícil, encara n'estic enyorat. L'adaptació va ser molt complicada i prefereixo passar-la per alt. Ens vam instal·lar en un poblet: Sant Bartomeu del Grau, en una casa al camp propietat de la família.

3.5. Sala La Talaia

DEL DIBUIX A L'ABSTRACTE

«M'encanta dibuixar amb llapis; també amb llapis de colors i llapis pastel. Prenc les idees de fotografies que m'agraden i els hi dono el meu estil. Però arriba un moment en què tens ganes de provar coses noves, evolucionar, arriscar-te... I és quan decideixo experimentar amb tècniques diferents. Potser per això, també faig el meu propi gesso per jugar amb les textures i, a partir d'aquí, aplicar tots els colors que vulgui o l'obra em demani».

L'abstracta et dona moltes possibilitats. Cada persona que mira un abstracta veu coses diferents, per això una obra pot tenir milers de significats o emocions diferents. Al cap i a la fi, tot depèn dels ulls que la miren.

Núria Gibrat Pla (Girona, 1963)

Va néixer a Girona però els cinc anys va anar a viure a Salt. Sempre ha treballat l'empresa familiar iniciada pel seu progenitor.

Als set anys l'hi van regalar un cavallet i una caixa de pintures i aquí va començar la seva afició. A l'adolescència va anar a classes amb la pintora saltenca Marta Font, i mes tard va ser alumna d'en Paco Morgado.

El dibuix i la pintura ha estat part de la seva vida intermitentment com a hobby, ja que se ha dedicat a treballar i criar als seus fills.

Ara que esta en una etapa més madura es quan s'hi pot dedicar més temps i per això a començat amb l'abstracta de forma autodidacta.

4. LA PELL DE LES ÀNIMES

(Bloc expositiu Maig - Juliol)

Del 10 de maig al 27 de juliol de 2024.

Inauguració 10 de maig de 2024 a les 20h.

***Exposició i inauguració a Sala Lateral de l'Agrupació
Fotogràfica Salt, Lliga social 2022-2023, del 12 al 27 de
juliol de 2024.**

4.1. Sala Berta Casas

VIATGE IMAGINARI II

A *Imaginary Trip II*, creat amb el suport del Musée du quai Branly - Jacques Chirac, Lubondo es fa càrrec d'una antiga escola fundada el 1936 per missioners i ubicada al centre del Congo. Aquest prestigiós internat tenia fins a 500 alumnes, però no va sobreviure a la política de "zairianització" del president Mobutu a la dècada de 1970. L'escola va ser abandonada i aquella herència del passat va quedar reduïda a un lloc fantasmal. Per a l'artista, reviure l'escola va ser una manera de preservar la memòria d'aquell lloc, que considerà part del "patrimoni històric, colonial i post colonial" del seu país.

Gosette Lubondo (1993)

Va néixer el 1993 a Kinshasa, on viu i treballa. Es va graduar d'ABA el 2014 i va participar a diversos tallers i col·lectius, seguits d'una classe magistral de fotografia internacional. Va produir la seva primera sèrie històrica el 2016.

Apel·lada per edificis abandonats marcats amb les senyals del pas del temps, es va fer càrrec d'un tren en desús a l'estació de tren de Kinshasa, en què va representar passatgers imaginaris, les seves expressions i vestimentes les quals evocaven la vida passada de l'estació. La sèrie, anomenada *Imaginary Trip*, va ser un èxit rotund i va

significar un gran impuls per la seva carrera. Dos anys després, Gosette va continuar aquest "viatge imaginari" en una antiga escola, fundada el 1936, per una congregació de germans cristians que es trobava abandonada. Es tractaria d'*Imaginary Trip II*, una sèrie produïda com a part de la seva residència fotogràfica al *Musée du quai Branly-Jacques Chirac* (París). El museu va comprar la sèrie i la va exhibir el 2020 com a part de l'exposició col·lectiva "*A toi appartient li consider et (...) la liaison infinie entre les choses*". El 2020 va ser una de les guanyadores del Premi Cap 2020 amb la sèrie *Tala Ngai* que representa la Kinshasa moderna. Va fotografiar unes 20 dones joves de Kinshasa a casa seva, amb la roba de diari, per després mostrar com apareixien en públic. El 2021 va guanyar el premi *Maison Ruinart*. La seva darrera sèrie, "*Terre de lait, terre de miel*" (2022), encara en procés, està ambientada a les ruïnes dels palaus del president Mobutu a Gbadolite, al nord del Congo.

Gosette Lubondo és una estrella en ascens de la fotografia africana. Reconeguda, sobretot, a partir de la sèrie *Imaginary Trip* realitzada en edificis emblemàtics que ara estan en desús. La seva obra és una reflexió sobre la memòria, el patrimoni i el temps.

4.2. Sala Photo i 29m2

EL CULTE DE LES ÀNIMES

De petit vaig créixer visitant les Festes Rurals amb els membres de la família i, quan vaig començar a fer fotografies, va ser un dels primers temes que vaig intentar documentar. Més tard vaig trobar una idea concreta: la celebració rural és el meu circ imaginari, la meva alternativa.

Les celebracions rurals són festes de temporada organitzades pels habitants del poble de diferents regions d'Algèria per honorar els sants musulmans. El nom local per aquesta celebració rural és *Waâda*, que és una derivació de la paraula "promesa";

una promesa feta pels veïns del poble per celebrar cada any l'esperit dels seus sants devots; aquestes celebracions són més freqüents a la part occidental del país i, normalment, coincideixen amb el època de verema, a la tardor.

Estan fortament relacionades amb la religió; de fet, cada sant té la seva pròpia celebració que porta el seu nom. Com a resultat d'això, tenim més de tres d'aquestes celebracions per setmana, amb un total d'unes quaranta durant la tardor. Es focalitzen, sobretot, a la part occidental d'Algèria, coneguda per tenir una important concentració de mausoleus per a sants.

La preparació de les festes comença a primera hora del matí amb la instal·lació de tendes, però les onades de curiosos comencen a inundar l'espai després de les pregàries d'*A/sr*, a la tarda. Paral·lelament, podem trobar algunes activitats comercials, com els dolços, vestits tradicionals i rifles de joguina. També es realitzen espectacles de Fantasia (que són una mena de cavalls de carreres sincronitzats), que acaben amb un tret cerimonial simultani a l'aire, per part del cavallers, mentre tots els cavalls creuen la meta.

Les bandes de música *Guesba* hi són omnipresents. Les lletres d'aquest tipus de música parlen sobre l'amor, la traïció, l'adulteri i de tot el que fa referència a la vida rural i el que el diferencia de la vida de la ciutat. Els cantants es burlen, constantment, de l'estil de vida de la gent de les metròpolis. Mentre es passeja, es poden trobar els

grups *Hamdawa*, una mena de secta religiosa que ballen sota els ritmes de *Bendirs*, envoltats per una multitud de seguidors.

"Deixa'm en pau però porta'm amb tu"

Els orígens de les celebracions rurals es remunten al segle XVI quan tribus de les diferents regions solien reunir-se per celebrar l'esperit dels sants musulmans. Durant el període on Algèria era ocupada per Espanya, tres segles després, les celebracions es van fer més populars. I, sobretot, les van fonamentar els colonitzadors francesos, tot creant una mena de rivalitat entre les regions rurals (probablement per desviar una rebel·lió inevitable contra l'ocupació).

Les celebracions rurals són fenòmens socials que es van establir per demanar la gràcia i benedicció de Déu amb l'esperança d'una temporada de collita beneficiosa. Amb el temps, s'han convertit

en un tot sistema de diversió que omple la manca d'espais d'oci i gresca. Allà s'hi pot trobar tot allò que és alegre, estrany i trist en el mateix moment i el mateix lloc. Aquest és el circ de la vida.

Fethi Sahraoui (1993, Hassi R'Mel)

Nascut el 1993, a la ciutat meridional de Hassi R'Mel, Fethi Sahraoui és un fotògraf algerià, especialitzat en el reportatge social.

Després d'estudiar diferents llengües estrangeres a la universitat del seu poble, Mascara, es va graduar el 2018 i el seu projecte final va ser sobre l'aportació dels fotògrafs negres americans durant el Moviment pels Drets Civils. Després de finalitzar els seus estudis es va convertir en fotògraf a temps complet.

El treball de Fethi s'ha esposat a diferents institucions com l'Institut del Món Àrab i s'ha publicat a nombroses publicacions com el New York Times, entre altres.

És membre del Col·lectiu 220, becat per la Fundació Magnum i participant a la darrera edició de The Joop Swart Masterclass.

4.3. Sala L'Església

PARETS INVISIBLES

Africans a Salt

El reportatge fotogràfic que proposo mostrarà la forma de viure d'africans de diferents països, a ser possible una representació de cada país d'Àfrica. Mostrant com viuen, treballen i es relacionen a la vila de Salt el 2023/24. El reportatge fotogràfic serà íntegrament en blanc i negre i fet en càmera digital. La intenció serà extreure'n una sèrie de retrats i fotografies que mostrin situacions quotidianes de diverses persones d'origen africà, per formar part d'una exposició col·lectiva a la casa de Cultura Les Bernardes de Salt.

Eddy Kelele (1971, Barcelona)

Saltenc d'adopció des de 1984. Comença la seva carrera com a fotoperiodista la 1993 al diari *Nou Diari* edició Girona. Ha col·laborat a mitjans com ara; *Diari de Girona*, *L'Avui*, *El Periódico*, *La Vanguardia*, *El Mundo*, *Revista Interviú*, *Sport*, *Mundo Deportivo*, *Marca* i *As*. Ha publicat a agències de premsa com: Reuters, AFP i EFE Ha estat fotògraf oficial a les institucions: Fundació Princesa de Girona, Bisbat de Girona, Fira de Girona i Girona FC. L'any 1999 crea l'agència de fotoperiodistes Click Art Foto que va estar en actiu fins l'any 2012 fent tot tipus de treballs fotogràfics.

L'any 2010 fa un seguiment de màxima proximitat del president Artur Mas, per il·lustrar el llibre, "Artur Mas, Retrat de l'home i el President", publicat per RBA, on Mostra com va guanyar la presidència durant aquelles eleccions. Ha estat guardonat en els Premis ÑH i els European Newspaper Awards, per l'especial Artur Mas. "L'esprint final del president", publicat al Periódico de Catalunya el 27 de desembre de 2010. Guardonat amb el premi Carles Rahola de fotoperiodisme 2012. Ha il·lustrat el llibre "Peralada, Escenari del Les Emocions", publicat per Lumberg, Mostra les interioritats del Festival de Peralada. Va ser presentat al Palau Robert de Barcelona, amb una exposició de les fotografies. També El llibre "GIRONA FC, CAMÍ CAP A PRIMERA". Publicat per Editorial Base. Mostra en fotografies els 11 anys del Club a segona divisió fins arribar a la primera divisió de la lliga espanyola.

Actualment , fotògraf oficial de Diputació de Girona exerceix la docència com a professor de Fotografia amb la Venia Docendi de la UdG a l'Escola Universitària ERAM. Col·labora com a fotògraf amb El Mundo, Diario AS i Liga de Futbol Professional. L'any 2018 crea 360Totalweb que entre altres serveis e dedica a escanejar espais en Realitat Virtual.

4.4. Sala Sant Jordi i La Lateral

AL LLINDAR DEL CAOS

“A cada caos hi ha un cosmos, a cada desordre hi ha un ordre ocult”.

Carl Gustav Jung

Sempre m’han fascinat els “territoris fronterers” que delimiten amb terres desconegudes. En els viatges experimentals, emotius i intuïtius d’aquestes terres sempre he acabat descobrint que allò que conec és una mera simplificació d’alguna

cosa molt més complexa, com si tots i totes nosaltres estiguéssim reclosos/es en bombolles que anomenem imaginari col·lectiu, cultura, ideologia, moral, o fins i tot ciència.

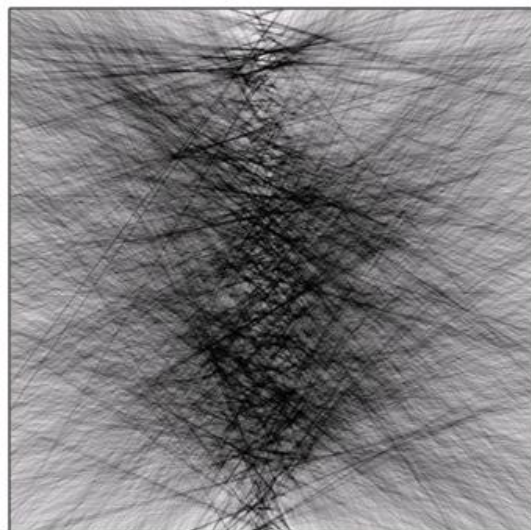
La inquietud que genera aquesta frustració no m’ha apaivagat mai la fascinació que sento per les coses intangibles. Ja sigui la natura, la societat o la psique, la clau rau en acceptar la pròpia impotència d’“entendre” la complexitat en què els éssers humans estem immersos. Per això no tinc “teories” per exposar o missatges per a anunciar, sinó viatges personals que he fet amb els instruments que tenia a la meua disposició. Alguna vegada he utilitzat la ciència i d’altres vegades la intuïció i les arts per tal caminar per senders escorredissos on, com diria Castaneda, “l’única prova que val és creuar-los de cap a peus, mirant, mirant i sense alè”.

Mentre he creat les obres sempre ha ressonat un mateix aspecte: la bellesa de la zona fronterera entre ordre i caos. En la literatura de la teoria de la complexitat aquest fenomen es descriu com el *llindar del caos*: una zona de transició en què el caos s’organitza i s’estructura en noves formes sense produir una frontera real. Sempre m’ha atret l’absència de discontinuïtat: la presència d’un caos subjacent a l’ordre i d’un ordre subjacent al caos. Son aspectes que emergeixen per a potenciar la creativitat en el llindar del caos.

El que caracteritza la meua obra és la modalitat totalment sistèmica que sempre he emprat, en què l’art i la ciència son indissociables de la recerca, no tant del

detall, sinó de la percepció del que és la base comuna dels fenòmens naturals, de la psique i de la societat. Tres dimensions que normalment abordem per separat, però que en realitat estan unides per un mateix fil vermell que les relliga amb fermesa.

Els “paisatges” que evoco en les meves obres sempre es poden llegir des d’altres escales: la batalla creativa i alhora disruptiva que transcorre en els marges evolutius entre la vida orgànica i la matèria inerta, entre la consciència i l’inconscient, entre el seny i la bogeria, entre l’individu i la societat, entre el bé i el mal, entre psicologia i religió, entre l’art i la ciència, entre el progrés tecnològic i la destrucció ambiental i, per últim actualment entre la guerra i la pau. Una mena de percepció que jo anomenaria “pensament horitzontal”, contraposat al “pensament vertical” en què estem més acostumats/des per enganyar-nos i sentir-nos més “protegits/des”.

Jung parlava d’un inconscient col·lectiu, com si d’una vessant arquetípica i fosca es tractés, en què creativitat i gaudi es fusionen. Però la línia que els separa és tan subtil i inescrutable que esbossa una frontera ben fràgil entre evolució i involució, tant de l’individu com de la societat.

Col·lecció Caos (Kaos)

Vaig començar la producció de la sèrie *Caos* a l’any 1980, intentant penetrar els secrets d’una matèria que es creava entre les meves mans. Petits fragments com microcosmos, mons dels quals jo n’era el creador, jugant amb les lleis físiques d’una matèria desconeguda realment.

Mauro Annunziato (Roma 1957)

Artista-científic, és Director artístic de la plataforma *Kiwi*.

En el sector científic ha realitzat investigacions sobre temes relacionats amb la teoria del caos (a la UCSD - Universitat de Califòrnia, San Diego), intel·ligència i vida artificial amb aplicacions pel desenvolupament sostenible, *smartcities* i *smartcommunities*, com a Director de la Divisió de *Smart Energy* de la ENEA (Agència Nacional de Noves tecnologies, Energia i Desenvolupament Econòmic-Sostenible).

Autor d'unes 200 publicacions, posseeix varies patents i ha participat de nombroses conferències en congressos nacionals i internacionals. En el camp artístic, Mauro Annunziato és fundador del grup *Plancton Art Studio* el 1994 amb Piero Pierucci, dedicat a la producció de imatges digitals i instal·lacions interactives que explora la frontera entre l'art i la ciència. Present en el món de l'art digital internacional, ha definit la idea de *l'Art of Emergence*. Les seves obres han estat presentades en varies exposicions internacionals (Los Angeles, Nova Orleans, Washington, Munich, Londres, Lima, Moscou, Roma, Torí i Venècia, entre d'altres). Ha rebut diferents premis i reconeixements, incloent la coberta de la revista internacional d'art i ciència, *Leonardo* (MIT Press) el 2002.

Una de les seves obres (<https://mmp.planetary.org/scien/annum/annum70.htm>) va ser seleccionada per la NASA entre les de 60 artistes-científics per a la biblioteca del primer assentament humà a Mart el 2030 (Mars Millennium Project 2030).

*Sala La Lateral

LLIGA SOCIAL 2022-23

Aquest projecte té com objectiu donar a conèixer els treballs creatius dels fotògrafs de l'Associació fotogràfica Salt que han resultat premiats en un dels temes de la Lliga Social. Els temes d'aquest curs 2022-23 han estat els següents:

Primer lliurament. LLIURE.

Segon lliurament. AIGUA.

Tercer lliurament. MANS (Humanes).

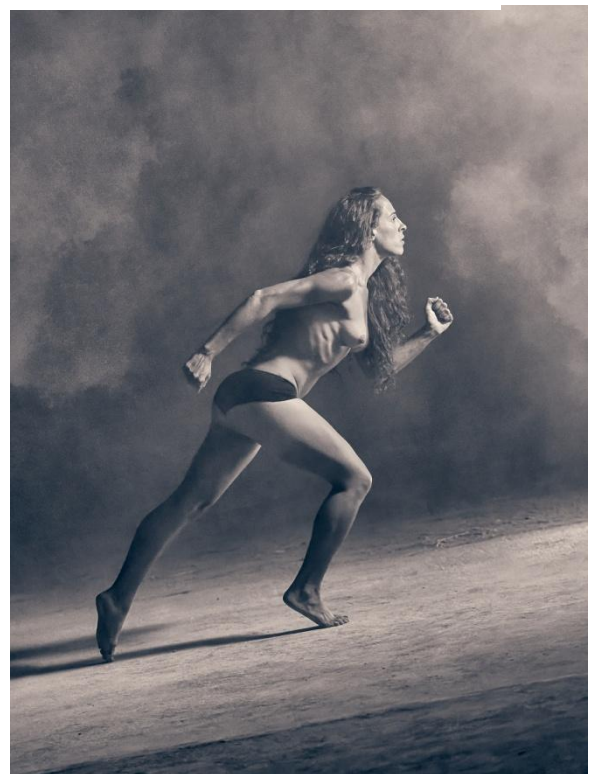
Quart lliurament. FOC.

Cinquè lliurament. TRENDS.

Sisè lliurament. REFLEX DE MIRALL.

Setè lliurament. NU (COS HUMÀ)

Vuitè lliurament. FARS MARÍTIMS

AGRUPACIÓ FOTOGRAFICA SALT

Que la fotografia a casa nostra és un art considerat menor no és cap secret i es podria dir que tampoc és cap opinió, és més aviat un fet, desgraciadament, incontestable. Tot i això a Catalunya existeixen uns quants redutes associatius on els aficionats i professionals de la fotografia miren d'impulsar i promocionar aquesta important part de la cultura catalana. La nostra associació, en els inicis, estava integrada a l'entitat Salt Sardanista. El 8 de febrer de 1989 un grup dels sardanistes aficionats a la fotografia van decidir desvincular-se i crear L'Agrupació fotogràfica de Salt. Som una entitat que es dedica a promoure la fotografia entre les persones aficionades, organitzant i participant en activitats que fomenten la pràctica i la difusió de la fotografia en tots els seus camps. Després de tenir diverses seus socials, actualment estem ubicats en uns locals que ens cedeix l'Ajuntament de Salt a la Factoria Cultural Coma Cros on compartim espais amb d'altres entitats locals.

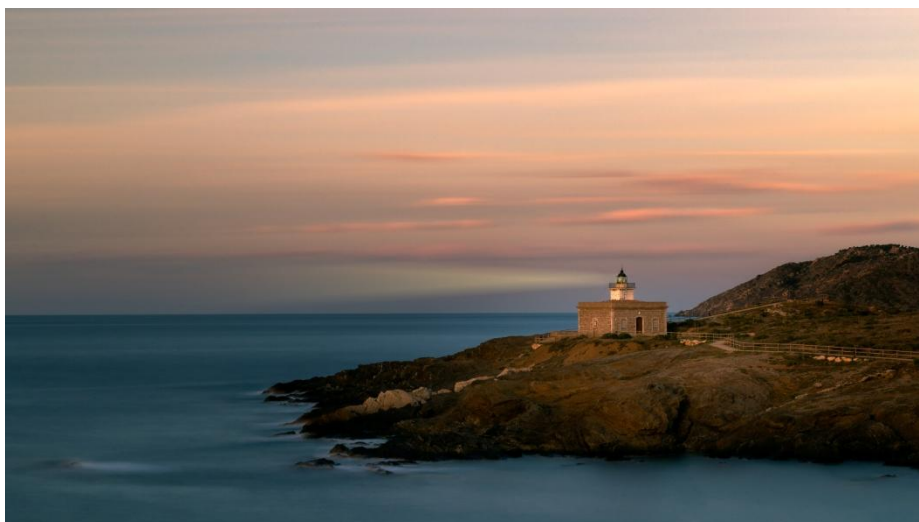

Les nostres activitats son: *Lliga Social*: S'organitza anualment una lliga fotogràfica entre els socis i sòcies de l'Agrupació que intenta fomentar el diàleg al voltant de la fotografia. Activitat gratuïta per els socis. Consta de vuit temes prèviament acordats, Hi participen gairebé 40 socis, que cada mes, d'octubre a juny, presenten una fotografia sobre un tema concret, i un jurat d'experts, puntua cada entrega via una plataforma digital.

Concursos: Actualment organitzem per

Instagram "Concurs fotogràfic Girona Temps de Flors" i "Concurs fotogràfic Festa Major de Salt 2022" també per Instagram.

Cursos i tallers: Segons necessitats dels socis/sòcies, com per exemple Il·luminació exterior i d'estudi, retrat intimista, curs xarxes socials, fotografia de moda i retrat, curs de Photoshop, curs bàsic de fotografia per a nous socis i sòcies. *Sortides*: Mensualment organitzem sortides com albares i/o postes de sol, astro-fotografia (Vies Làctia, Circumpolars, *Light-painting*, etc.), fauna lliure, salts d'aigua i natura en general.

4.5. La Talaia

DÒLMENS DE L'EMPORDÀ

És una exposició fotogràfica que ens porta a descobrir les joies del megalític de l'Alt i Baix Empordà. Testimonis mil·lenaris de la nostra història, mostrats amb una tècnica

actual en fotografia com és la pintura de llum (*light-painting*). Aquest projecte neix a partir d'una sortida de quatre amics aficionats a la fotografia l' Albert Romani, Narcís Ros, Cristina Luque i Albert Collado en el moment que aquests experimentaven amb la fotografia nocturna. Per aquest

motiu les fotografies son signades amb el nom A.N.C.A. Lampírids. En aquesta primera sortida vam tenir l'ocasió de fer una ruta per l'albera, gràcies a en Quim Ribas. A prop de Vilajuïga on s'hi troben tres o quatre dòlmens seguits, "Puig Margall", "Les Ruïnes", "La Carena" i "Les Vinyes del Rei" va ser la sortida detonant del projecte Dòlmens de l'Empordà. Des d'aquell moment que vam decidir fer-ne una col·lecció vam realitzar diversos treballs de recerca sobre el megalític a Catalunya i ens va sorprendre la quantitat de dòlmens que estan registrats, més d'un centenar.

Evidentment, vam haver de ser selectius i fer una tria que ens satisfés ja que molts dels dòlmens registrats avui dia son les lloses de pedra al terra o d'altres estan molt atapeïts de vegetació i alguns son bastant inaccessibles. Per tant, ens vam quedar amb els que conserven l'estructura típica dels dòlmens, els que

estèticament ens permetien fer una bona composició amb l'entorn, les estrelles i el color que hi posàvem nosaltres. Durant aproximadament vuit mesos vam estar fotografiant aquests dòlmens els caps de setmana, prèviament localitzats a traves de coordenades i GPS gracies al llibre Poblats Dòlmens i Menhirs de Josep Tarrús i Galter que va ser una eina de gran ajuda. També vam haver de recórrer a ajuda d'algun veí gran d'algun poble perquè ens donés indicacions. Posteriorment, vam fer l'edició de les fotografies adjuntant en la pròpia fotografia les dades d'orientació i coordenades del dolmen i també informació del material i edat. Així doncs nosaltres esperem que gaudiu molt d'aquesta exposició tant com vam gaudir nosaltres en el procés de creació.

Albert Collado

Nascut a Salt el 1977, de Sant Feliu de Guíxols. Vaig començar la meva afició per la fotografia el 2007. En aquest moment, vaig començar la meva experiència fotogràfica, descobrint un món en el qual puc expressar les meves idees i pensaments. Soc membre de la FCF (Federació Catalana de Fotografia), de la FIAP (Federació Internacional de l'Art Fotogràfic). Seduït per l'Art Digital, m'agrada explorar tots els temes i tècniques que em permetin expressar-me. M'agrada aprendre i treballar amb tots els estils, destacant les fotos amb atmosfera dramàtica, èpica o fantàstica... Tinc experiència en diversos camps de la fotografia, ja que al llarg de 15 anys he combinat la meva feina amb l'aprenentatge de diverses tècniques. El premi més gran obtingut... "l'aprenentatge".

Narcís Ros

Aficionat a la fotografia amb 16 anys d'experiència, membre de FCF (Federació Catalana de Fotografia) i diverses agrupacions locals i provincials. Autodidacta, però havent realitzat diversos cursos per millorar la tècnica i descobrir noves tendències cosa que em porta a apassionar-me pels paisatges i a voler experimentar en la fotografia nocturna i pintura de llum. Sense deixar de realitzar altres estils com retrat, natura morta o fotografia de carrer, etc... Al agafar la càmera sento la mateixa il·lusió que el primer dia, es el motiu pel qual encara tinc ganes de continuar aprenent.

Albert Romani

Fotògraf des de fa molt de temps; apassionat per la fotografia des de fa uns 15 anys; he assistit a molts tallers i cursos de fotografia i mirat milers de fotografies d'altres fotògrafs per ajudar-me a millorar la tècnica. Fotografi principalment paisatges, nocturnes i fotos de carrer. Soc membre de la Federació Catalana de Fotografia, així com de l'Agrupació de Salt i de l'Ateneu Popular de Calonge. La fotografia m'ha servit per conèixer molts racons insospitats i per admirar la gran diversitat de paisatges que hi ha arreu del món.

Cristina Luque

Fotògrafa autodidacta des de 2008 membre de l'Agrupació Fotogràfica de Sant Feliu de Guíxols i la Federació Catalana de Fotografia. Experimentada en fotografia nocturna. Guanyadora de diversos concursos d'àmbit local i comarcal Sobretot amb experiències fotogràfiques en paisatges, llargues exposicions i retrat.

5. L'ATRACCIÓ DE L'ABISME (Bloc expositiu Setembre - Desembre)

Del 13 de setembre al 21 de desembre de 2024.

Inauguració 13 de setembre a les 20h.

5.1. Totes les sales (planta baixa i primer pis)

H. R. GIGER. CINEMA, ART i DISSENY

L'art de **H. R. Giger** arriba a comarques gironines, en una exposició itinerant. La mostra comptarà amb una àmplia selecció d'obres (un total de 55) que inclouran peces de les diverses etapes creatives de l'artista: dibuixos, escultures, pintures, obra gràfica i material audiovisual procedent del Museu H. R. Giger de Suïssa formaran part de l'exposició.

CRIDA A LA FOSCOR

Opinava Valéry que res no podríem els humans sense l'auxili del que no existeix. No sé si aquesta objecció a l'ateisme -l'única que al meu parer mereix consideració, encara que no em convenç del tot- cal considerar-la fruit de l'optimisme o del pessimisme, aquestes dues infeccions que la imaginació produeix en la raó. Suposo que de totes dues, alternativament, segons la condició mostrada per això que no hi ha, però que ve del no-res per ajudar-nos a ser. En qualsevol cas, ens hem d'enfrontar amb espectres i res no s'aconsegueix rebutjant-los per manca de substància: duen el nostre rostre i beuen la nostra sang. O a l'inrevés, potser siguem nosaltres els paràsits seus i les seves paròdies. El temps que se'ns concedeix per decidir és massa breu, aviat el que va existir gràcies a allò que no existeix deixa d'existir i tot resta igual. Qualsevol biografia humana i la mateixa història són contes de fantasmes.

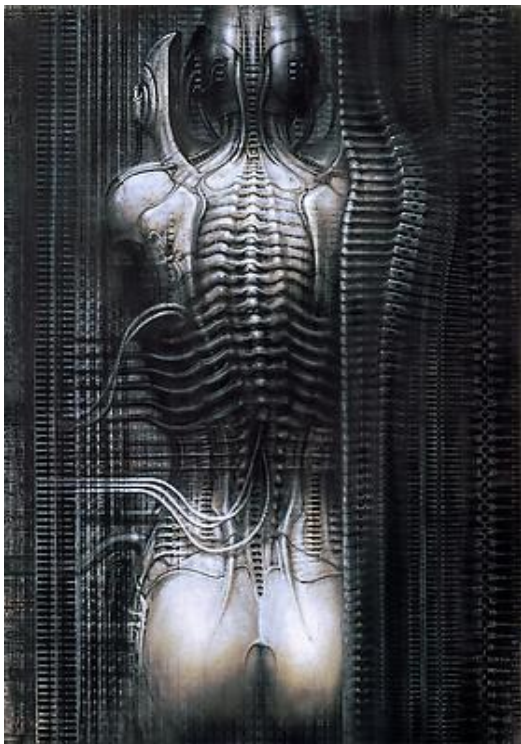

Tot i que no hi ha època sense fantasmes, però, cadascuna de les èpoques en té els seus característics. Com la resta dels éssers vius, o xucladors de vida, també els fantasmes *evolucionen*. H. R. Giger és el nigromant que des de fa quaranta anys conjura amb major eficàcia aquesta caterva d'espectres que no són, i en qui tremolosament ens recolzem per ser els més pròpiament nostres, els que temen i obsessivament necessitem. Totes les quimeres i tots els monstres són combinacions d'elements que en l'esfera de la normalitat -com més va, més reduïda i assetjada- mai

no es presenten espontàniament plegats. Aquests éssers que no són pertanyen a l'art combinatòria o, si es prefereix, a una forma extrema i perversa de la cocteleria. En aquest gènere, Giger agita el got barrejador amb habilitat inigualable: els productes inestables de la seva imaginació o de la seva intuïció són sempre mortalment eficaços.

La més reiterada de les seves funcions -mai no confusions, permanentment fidels a la nitidesa- és la del cos que esdevé màquina i viceversa: el metall que esdevé carn, la cavitat gàstrica perllongada en canonada, els membres transformats en cargols i alicates, els ulls com espells blindats, els alçaprens que prenen el relleu dels músculs..., però també el contrari, la nau espacial provista de vísceres, el mur blindat que sua sang, el tornavís rematat per un fal·lus, la boca dels llavis molsuts i dents perfectes que s'aboca al tauler de comandament. Aquells nervis i tendons que

cruixeixen sotmesos a l'acer, en simbiosi amb elèctrodes i dinamos, de vegades evocuen tortures fredes, en espais sense eco on és inútil cridar, la total submissió a una forma de domini que té quelcom de conseqüència irremeiable, de desig tràgicament satisfet.

Si el món spectral i automatitzat de Giger fos exclusivament caprici, ni que fos artístic, de la seva imaginació... llavors podríem, amb cert esforç, espolsar-nos-en l'encanteri i fugir-ne. Però ens desperta una complicitat molt més indestructible perquè respon a pors i anhels nostres, no sols seus.

Habitàvem entre les seves quimeres encara abans de conèixer-les i per això no podem ja eixir a un exterior més rialler, més *normal*. Viatgem amb la Nostromo i no podem desprendre'ns fàcilment del vuitè passatger. Tot i que Giger no pugui reduir-se de cap de les maneres a la mítica pel·lícula de Ridley Scott, per a molts de nosaltres - els seus admiradors- el seu emblema fosc i feroç serà sempre la criatura d'Alien. Aquest monstre inesborrable és també el mestís *definitiu*: unes característiques físiques de l'insecte, del rèptil i de l'esqual amb una agilitat i energia provinents de les

profunditats inimaginables de l'espai. Es multiplica com un paràsit i s'alimenta com un depredador, desconeix les vacil·lacions pietoses i només té un objectiu: sobreviure a costa del que sigui i de qui sigui. És un enemic a qui temem més perquè ens veiem obligats a admirar-lo com a model d'una natura sense escrúpols ni remei. Potser sigui el pas següent evolutiu, el millor adaptat en una societat fracassada a la recerca de la concòrdia i gloriosa en la maximització del profit immediat...

Esperem amb tremolor l'arribada de l'incert nou dia, però mitjançant H. R. Giger és la nit sense fi la que ens reclama. El malson continua. No hi haurà alba.

Fernando Savater

H. R. Giger. *Escultura, gràfica i disseny*. Editorial de la Universitat Politècnica de València. 2007.

*Aquesta mostra es fa en col·laboració amb

Giger Museum

Rue du Château 2, Château St-Germain, 1663 Gruyères, Suïza

Àcentmètresducentredumonde

3, avenue de Grande Bretagne, 66000 Perpignan

Hans Rudolf Giger (1940-2014)

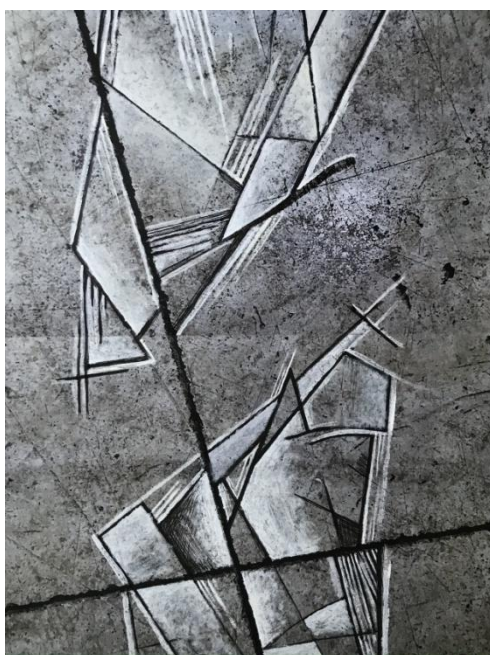
Fou un artista polifacètic, autor d'un imaginari propi, un món impactant i cavador. Creador difícil d'encasellar és un dels exponents més destacats de l'art fantàstic i té molts vincles amb el surrealisme. La figura de Giger s'associa immediatament amb la creació més famosa, el monstre protagonista de la pel·lícula Alien, el vuitè passatger (Alien, Ridley Scott, 1979), sobre la qual tant s'ha escrit des de la seva estrena ja que va revolucionar el look de la ciència ficció. Però abans que res Giger és un artista plàstic, dibuixant, escultor, i sobre tot pintor, que compta amb un estil molt personal, encunyat per ell mateix com a “biomecànic”, en què sintetitza formes d'origen natural (allò biològic) i artificial (allò tecnològic) amb gran destresa. Aquesta simbiosi és tractada a nivell iconogràfic per la unió d'allò orgànic amb allò inorgànic, anatomies i òrgans amb objectes industrials, de la carn amb el metall. Aquesta és una de les grans aportacions a l'art modern, un concepte amb què recrea una estètica inconfusible, per abordar la problemàtica que envolta l'ésser humà a l'època contemporània, particularment a l'era tecnològica, en què l'home es troba esclavitzat per les màquines que envaeixen el seu entorn. La seva influència entre els artistes emergents i els joves creadors és enorme i inclou nombroses disciplines artístiques com el disseny, la pintura, el cinema, els videojocs, la literatura, el còmic i el tatuatge.

5.2. Sala La Talaia

QUIMERA

Quan trepitjo un lloc abandonat, sento més present el que abans hi habitava, molt més que si la visita s'hagués produït abans de ser oblidat. Puc recórrer a la imaginació i em permeto construir una realitat més enllà del concret, del que veuen els meus ulls. I, malgrat que els espais, continents de vides i històries, perduren més que el seu contingut, també són víctimes del pas del temps. I és, per tant, en el terreny de la fabulació on tot és veritablement infinit, etern i immutable. M'agrada concebre aquests espais com a escenografies d'històries, fins i tot com a ofrenes per a la vida que sigui que vingui després de nosaltres. Llocs que, lluny de ser ignorats, hem deixat com a ofrena per contemplar i admirar l'elegància d'allò en decadència, allò en desús.

L'Urbex, el brutalisme o el cinema expressionista alemany són el punt de partida de "Quimera". L'exposició reuneix obres nascudes de la voluntat d'anar més enllà del terreny conegut que és per a mi la pintura. Una mostra que hibrida diferents naturaleses de l'expressió artística: ceràmica, pintura, fotografia, audiovisual, gravat... totes elles entren en diàleg per parlar-nos de la poètica de l'oblit. El món abstracte i misteriós que caracteritza la meua obra abraça ara composicions oníriques, elements fantasiosos i formes arquitectòniques plenes d'històries passades, presents i futures.

Us dono la benvinguda a un espai de fantasia i en somni.

Entreu,

i fabuleu...

Roger Vilà (Llinars del Vallès, 1993)

És un artista multidisciplinari centrat en les arts plàstiques i escèniques. Combinant la pintura i la interpretació des dels 5 anys, barreja diferents llenguatges artístics en el seu treball. La seva obra, estructurada en sèries, sempre expressa la voluntat d'establir diàlegs entre conceptes oposats. Tot i flirtejar amb la figuració en certes etapes, és en l'abstracció on troba el seu estil personal. Als seus inicis reflexiona sobre la violència, l'hedonisme o els mòbils, però el seu discurs va evolucionant cap a quelcom menys profund i més formal. La poètica, el misteri i l'atzar són cada cop més presents a la seva obra. Malgrat que el resultat pot resultar sovint fred i tecnològic, sempre utilitza deliberadament tècniques clàssiques com el gravat, l'oli o el carbonet. Ha exposat al "Museu Marítim de Barcelona" i ha format part d'exposicions individuals i col·lectives, una d'elles a Sardenya amb grans artistes com Agustín Ibarrola, Benet Rossell i Humberto Rivas, entre d'altres.

6. EXPOSICIONS VIRTUALES

“THE DISTURBING BEAUTY OF SPHYNX CATS”

Guanyador del Premi de Plata d'One Eyeland Photography 2017, Guanyador de PDN FACES 2015. En aquest cos de treball exploro la bellesa de l'Esfinx dins la seva raresa. Els Sphynx (gats sense pèl) em fascinen de moltes maneres. M'atreuen les mirades alienígenes. Sense abrics esponjosos i elegants, aquesta raça mostra el que és un veritable gat amb cada plec i moviment. Tot és cru, exposat, vulnerable. Hi ha alguna cosa inquietant però esgarrifosa que em sorprèn cada vegada que miro un d'ells.

Alicia Rius (1982, Girona)

És fotògrafa de retrats d'animals i estil de vida. Ja sigui al lloc o a l'estudi, Alícia crea retrats artístics amb una llum i una composició ben elaborades que atrauen l'espectador per revelar el veritable esperit i la personalitat del seu model. La seva rica i convincent imatge d'estil de vida continua

revelant moltes històries d'esperança, felicitat i amor que donen i reben aquests animals que comparteixen les nostres vides. Durant els darrers anys, Alicia ha creat campanyes publicitàries per a Natural Balance, Adobe, Affinity, American Express, Eukanuba, Nature's Variety, Nudges Dog Treats, entre d'altres. Des del 2009, el treball d'Alícia s'ha exhibit a més de 45 galeries d'Europa i els Estats Units i s'ha presentat a nombroses publicacions, revistes i llibres de fotografia a tot el món. L'any passat, la seva feina al voltant dels animals va rebre un premi IPA, un dels premis internacionals de fotografia més

prestigiosos.

INTRODUCCIÓ "NATURA MORTA"

Els cementiris solen ser llocs meditatis, espais de pau i assossec, plens d'històries d'absències i presències. Vaig començar aquestes passejades l'endemà de la pèrdua del meu marit Kim Vilar, potser buscant el silenci com a manera d'alleujar la meva commoció. I en aquesta ocasió, més que les estàtues i panteons, em van cridar l'atenció les humils finestres dels nínxols, les llargues files i columnes que arriben a formar carrers sencers, com en les ciutats dels vius. A primer cop d'ull poden semblar tots iguals, però en observar les més variades maneres, tan humanes i emocionals, de dir adéu a un ésser estimat, cada escenari es converteix en quelcom únic i enigmàtic. Aquests petits espais són escenaris de comiat i dol on es representa la trobada entre la vida i la mort. El temps, com a gran actor, esborra els retrats, seca les flors i cobreix tot amb un vel gris, mentre la natura reconquereix el seu terreny i la vida entra per les esclerxes. El cristall reflecteix el paisatge que té davant que no és altre que més finestres amb més noms, i ens recorda que la vida no té altra sortida. Les visites que vaig començar a Montjuïc, es van ampliar en centenars d'hores per tots els cementiris de Barcelona. Un recorregut emocional amb reflexions sobre el pas del temps i la fugacitat de la vida. Ara, més de quatre anys després, vull compartir aquesta petita selecció de les meves passejades entre l'oblit i el record, entre la bellesa i la mort.

Regine Sahmel

És escenògrafa i dissenyadora de vestuari de teatre. També és dissenyadora i estilista per a la indústria tèxtil. A banda, a treballat amb el gravat, la pintura, la fotografia i cal·ligrafia xinesa.

CORRESPONDÈNCIA

Joan Rabascall (Barcelona, 1935)

Després de formar-se a l'Escola Massana de Barcelona, Joan Rabascall va ser becat per estudiar a l'École nationale supérieure des Beaux-arts de París, ciutat on viu i treballa des de 1962. Allà coneixerà Antoni Miralda i la resta de l'anomenat grup dels catalans de París, participant en les accions cerimonials d'aquests. A la vegada, entrarà en contacte amb els crítics Pierre Restany i Lawrence Alloway, lligats als Nouveaux Réalistes i al pop art britànic, respectivament. En aquest sentit, la seva obra s'emmarca en l'esclat de l'esperit crític dels anys seixanta a Europa, contra la societat de consum i els efectes dels nous mitjans de comunicació de masses. Rabascall començarà practicant el collage i, després, el fotomuntatge i l'emulsió fotogràfica sobre tela per a crear les seves peces crítiques i plenes d'ironia. A través de la selecció i l'associació d'imatges i textos provinents dels mateixos *mass-media*, aconsegueix desviar i subvertir els missatges que hi són presents, denunciant tant els estereotips que creen (respecte a la dona, per exemple) com el seu paper en manipular i desinformar a la població. Hi destaca la sèrie que, des de la distància, va realitzar sobre els darrers anys de la dictadura franquista: *Spain is different*, on fa palès el contrast entre la voluntat de promoció turística i la realitat decadent del país. A partir dels vuitanta s'inicia en l'escultura i la instal·lació amb els *Monuments a la televisió*, un element que, de fet, hi és present al llarg de la seva obra. La Fundació Suñol li va dedicar una exposició individual, *Camins encontrats. Joan Rabascall. Obres: 1975 i 2012*, a càrrec d'Enric Franch, que aprofundia en la seva trajectòria a partir de la contraposició de dues peces.

«L'imaginatiu no en té mai prou. Vet aquí el plaer més alt de l'home. I aquest és el romàntic, el que viu dins del que és il·limitat, del que és imperfecte, com a casa seva. Qui té per presó tot l'univers».

Benjamín Jarnés

Diputació de Girona